

oznanilo

Nič slajšega ni
 od ljubezni,
 močnejšega nič;
 nič višjega, nič širšega,
 nič prijetnejšega,
 nič popolnejšega,
 nič boljšega
 v nebesih in na zemlji:
 zakaj iz Boga
 se je rodila
 in le v Bogu
 nad vsemi stvari
 si more spočiti.

2. adventna nedelja

leto VIII /2010-17
 10. december 2017

KAKO NAJTI MESIJA

Preteklo nedeljo nas je Božja beseda popeljala v staro zavezo, kjer Bog po preroku Izaiju naroča: »Tolažite, tolažite moje ljudstvo. Govorite Jeruzalemu na srce in mu kličite, da je dokončana njegova tlaka, da je poravnana njegova krivda. Razodelo se bo Gospodovo veličastvo in vse človeštvo ga bo videlo.« Na to drugo adventno nedeljo pa je prav, da pogledamo v svoje srce, če smo te besede vzeli s seboj za popotnico skozi ta adventni čas, ko resnično pričakujemo Gospoda. Danes smo prisluhnili začetku Markovega evangelija o Jezusu Kristusu, Božjem Sinu,

Mesiju, Maziljencu. On, ki je navdihnil velike umetnike za ustvarjanje čudovitih del o njem, ne neha navdihovati novih umetnin v življenju vsakega človeka. Vabi ljudi za seboj, saj je on sam tista »lepota, večno davna in večno nova« (sv. Avguštin) in vsa zemeljska lepota je samo njen blede odblesk, »sled sence zarje onstranske gloriije,« kot pravi naš Prešeren. »Našli smo Mesija,« je vzkliknil apostol An-

drej. Najti Mesija, Kristusa, Božjega Sina, in verovati vanj – ali pa ga odkloniti in zgrešiti – ob tem se ni določala le usoda judovskega naroda, ob tem se v globini odloča usoda vsakega človeka. In kako najti Mesija? Naj nam za danes zadostuje en sam napotek. Daje nam ga Janez Krstnik, zadnji prerok stare zaveze, ki že stoji na pragu nove zaveze in je mnogim pokazal pot do Kristusa. O sebi pa je rekel: »On, Mesija, ki pride, je močnejši in večji od mene in jaz nisem vreden, da bi se sklonil pred njim in odvezal jermen njegovega obuvala.« Brez te iskrene ponižnosti, ki jo želi tudi od nas, Mesija nikakor ni mogoče najti. Še imamo čas, da se s ponižnostjo pripravimo na njegov prihod ...

“Oče in mama naj ne učita otroka moliti.

Tudi jaz ga

ne bom učil moliti.

Ampak skupaj z otrokom

mora moliti družina,

mora moliti duhovnik

in mora moliti tudi Cerkev.”

Ivo Miklavc, zlatomašnik

Hvala ti, Gospod, da nam ponovno podarjaš adventni čas, čas pričakovanja in priložnosti, da prižigamo v sebi luč dobrote in upanja. Naj se naša dobrot odraža tudi pri ljudeh, ki so potrebni naše pomoči. Hvala ti za prvo lučko na adventnem venčku; naj nas spomni, da bomo le v luči tvoje ljubezni adventni čas resnično globoko doživeli. Amen.

»Zato bodite tudi vi pripravljene...«

nas opominja Jezus.

Bog se nam približuje v vsakdanjih dogodkih,

v vsakdanjem delu in obveznostih, v enoličnih opravilih in dolžnostih, v redni molitvi in v ljubezni do sozakonca ali do otrok, do bratov in sester. V vseh in v vsem tem prihaja Kristus neopazno k nam.

Božič praznujemo kot ozdravljenje, ki naj nas vodi v stik z Božjim otrokom v nas. To pomeni priti v stik s podobo, ki si jo je Bog naredil o nas. Če se v nas rodi Bog, se naše življenje prenovi. Začnemo lahko znova. Ne določa nas več naša preteklost.

Svetost – nedosegljiv ideal ali vsakodnevn izbira?

Ko govorimo o svetosti, se mlad kristjan pogosto znajde v precepu. Svetost? Okej, ampak ... Z vidika današnje kulture se prizadevanje za svetost zdi zastarelo in že kar noro početje, predvsem pa je velika ovira pri zapovedanem uživanju življenja, kjer se vse vrtilo okrog lahko prisluženega denarja in uspeha za vsako ceno, okrog najnovejših tehničnih pripomočkov, celonočnih zabav in kratkotrajnih zvez, ki temeljijo na telesni privlačnosti. Zdi se, da v takšnem svetu ni prostora za svetost posameznika, še manj lahko svetost v njem živi, še manj lahko svetost v njem živi preprost mlad par. Zatakne se tudi znotraj Cerkve. Svetniki so naši ideali! Seveda, a nanje pogosto gledamo kot na zvezde na nebu – lepe, svetle, popolne ... Predvsem pa nam, navadnim smrtnikom nedosegljive. Ko nam svetnike kdo postavlja za zgled, nas zato prime, da bi puško pri priči vrgli v koruzo. Napol obupano, napol uporno skomignemo z rameni, češ, itak je brezveze, mi smo pač takšni in takšni in nikoli ne bomo ... Dovolimo, da v naše pomisleke poseže apostol Pavel, ki v Pismo Kološanom takole zapiše: »Božji izvoljenci, sveti in ljubljeni« (Kol 3,12). Hmm, kaj hoče reči s tem? Mi, da smo sveti? A zdaj? Kaj pa sploh pomeni iskati svetost, biti svet? Sami sebi se pogosto zdimo največji grešniki, toda sveti Pavel nam gov-

ori ravno nasprotno. Pravi, da nas je Bog izbral, da smo zanj sveti že zdaj in da nas ima neizmerno rad. Ni rekel, da bi morali biti popolni, ni nam treba postati boljši in lepši, da bi si zaslužili njegovo ljubezen. Vse to že imamo – njegova ljubezen nas ovija in varuje kot topel plašč pozimi. Ko to začutimo in spoznamo, lahko ljubezen, ki nam jo velikodušno nasklanja Nebeški Oče, pričnemo živeti. Svetost torej ni le v čudežih in velikih dejanjih, v resnici je sestavljena iz čisto majčkenih vsakodnevnih trenutkov in del, ki jih zmore vsak izmed nas – tudi jaz, tudi ti. Svetost je sestavljena iz trenutka, ko na revnejšega sošolca pogledamo z usmiljenjem in sočutjem, in iz trenutka, ko sedež na avtobusu odstopimo starejši gospe, ki težko stoji. Pa iz trenutka, ko bratcu že desetič potrpežljivo razložimo matematični postopek, in iz trenutka, ko se nehamo pretvarjati, da smo vse razumeli in profesorici pošteno povemo, česa ne razumemo ... Svetost, ki jo živimo v vsakdanjih odnosih, so mala dejanja, ki jih naredimo s sočutjem in z ljubeznijo. Le-ta vodijo do osrečujočih odnosov z našimi bližnjimi.

Božja veličina in človekova majhnost
Velik si, Gospod, in velike hvale vreden;
velika je tvoja moč in tvoji modrosti ni mere.
In tebe hoče hvaliti človek,
ki je le drobec tvojega stvarstva,
človek, ki nosi s seboj svojo umrljivost,
ki nosi pričevanje svojega greha
in pričevanje, da se ti, Bog, prevzetnim ustavljaš.
In vendar – tebe hvaliti hoče človek,
ki je le drobec tvojega stvarstva.
Ti nas spodbujaš, da nam je radost tebe hvaliti.
Kajti k sebi si nas ustvaril in nemirno je naše srce,
dokler ne počije v tebi. Amen.

Hvala ti, Gospod, da si potrpežljiv
in čakaš na naše spreobrnjenje;
hvala ti za vse naše angele varuhe,
ki nas usmerjajo na tvojo pot,
pa tudi za vse smerokaze,
ki vodijo v večno življenje.
Ti, ki nas krščuješ
z vodo in Svetim Duhom,
bodi z nami milostljiv;
naj se vselej zgodi tvoja volja. Amen.

SVETE MAŠE

NEDELJA, 10. december 2017

2. adventna nedelja

9.30 za + Marjana Tomsich

NEDELJA, 17. december 2017

3. adventna nedelja

9.30 za + Marijo Tkalec

Slovenski

pastoralni center / SPC

Einsiedlergasse 9-11, 1050 Wien

Telefon: **0664 122 86 11** (*Matija*)

Skype: **tratnjek.matija**

elektronska pošta: **info@spc-dunaj.net**

internetna stran: **www.spc-dunaj.net**

Odgovarja: **Matija Tratnjek**

Ste se danes že nasmejali?

Polž zasopihan prileze iz gozda in sreča lisico. Ta ga začudeno vpraša: "Kaj je, polžek, zakaj tako hitiš?" Ta odgovori: "Ne sprašuj, prišla je davčna inšpekcija." "Pa kaj?" "No, saj veš, jaz imam hišo, moja žena ima hišo in tudi vsi moji otroci imajo hišo ... Lahko si predstavljaš, kaj to pomeni." Lisica se zamisli in steče za njim. Srečata štokljo, ki presenečena vpraša lisico: "Lisička, kam pa kam?" "Ali nisi slišala? Po gozdu se sprehaja davčna inšpekcija!" "In kaj zdaj?" "No, jaz imam drago krzno, moj mož ima drago krzno in tudi otroci imajo drago krzno ... Lahko si predstavljaš, kaj to pomeni!" Štoklja se zamisli, se nasmehne in reče: "Ah, mi, razen tega ubogega gnezda, nimamo nič. In še to je umazano, grdo in poceni. Praktično brez vrednosti." Polž jo pogleda in reče: "Hja, štoklja ... Pol leta doma, pol leta v tujini ... Od kod pa to???"